

יה, דאינון אבא ואימא, דעלה אתמר, ^ט עין לא ראתה אלהים זולתך, בגין דאיהו מרכבה לעלת העלות, דאיהו מכוסה ולא שליט עליה עינא, ובג"ד עין לא ראתה.

(סג) רוחא יתירה, נהר דנפיק מעדן, מבין אבא ואימא. ומהלכו חמש מאה שנין, ומטי לשתיאה דאיהו צדיק. להשקות את הגן, דאיהי נפש יתירה, מלכות.

(סד) ^ט נשמה דשלטא ביומין דחולא, ^ת על עבד יי, איהי מכסא הכבוד. כמה דאוקמוה ^{*} מארי מתניתין, כל הנשמות ^א גזורות מתחת כסא הכבוד. ורוח דשלטא ביומי דחול, על עבד יי, איהי מעבדא דמלכא מטטרוין, כליל שית סדרי משנה, ואיהי שש מעלות לכסא. ^ב ונפש דשליט בחול, איהי מכסא דין, סנדלפון, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל ברתא דמלכא. בפסח, איהי נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור לקבליה איהי ייט, ואיהי יום שבת, זכור ושמור. בגין דאיהי אצילות ממלכות.

(סה) והכי ת"ח, בנוי דמלכא ומטרוניתא, אתקריאו שבתות וימים טובים, ולית לון מדלהון, דלאו אינון ^ג בעלי מלאכה, כשאר עבדין בנוי דחולין. אגרא

חלופי גרסאות

ר ל"ג חמש. ש שמא. ת בעבד; בעבדי ול"ג על.
א ל"ג גזורות; גזירות. ב נפש. ג בני.

מסורת הוזהר

(י) (ישעיה סד) הקסה"ז ס צ"א.

גר"נ דחול גר"נ דשבת

הסולם

מאמר

מעלות לכסא. כי חג"ת נה"י דיצירה, הן שש מעלות לעולם הבריאה הנקרא כסא. והנפש השולטת בימות החול היא מכסא דין, דהיינו מעולם העשיה, מסנדלפון, שה"ס תכלת שבציצית, וה"ס כמעשה לבנת הספיר. שהוא לשון עשיה. אבל בת המלך, היא הנפש השכלית של ת"ח שבפסח, ה"ס ליל שמורים מצה שמורה, שנמשכת ממלכות, הנקראת בפסח ליל שמורים ומצה שמורה, לרוב מעלתה, והרוח, שמור כנגדה, שהוא בחינת יום, שהוא יום טוב, והוא יום שבת. והם זכור ושמור. שהרוח הוא בחינת זכור שהוא ז"א, יום השבת. והנפש היא בחינת שמור, שהיא המלכות, שה"ס ליל שמורים וליל שבת. משום שהיא נפש דאצילות ממלכות.

(סה) והכי ת"ח בנוי וכו': וכך הם תלמידי חכמים שהם בניהם של המלך והמלכה, שהנפש שלהם היא של המלכות דאצילות, והרוח שלהם הוא מ"א דאצילות כנ"ל, הם נקראים שבתות וימים טובים, ואין להם כלום משלהם, כמו שבתות וי"ט, כי אינם בעלי מלאכה כשאר עבדים שהם בניהם של ג' עולמות

ראתה, גם באו"א שהם המרכבה שלו. שמהם נמשכת נשמה יתירה דשבת, שהם כתר דז"א.

(סג) רוחא יתירה נהר וכו': רוח יתירה, הוא נהר היוצא מעדן, דהיינו מבין אבא ואימא, שהוא ז"א, שה"ס בן י"ה, כי נאצל מי"ה, שהם אבא ואימא, ומהלכו חמש מאות שנים, דהיינו ה' ספירות חג"ת נ"ה הנמשכים לו מבינה, שספירותיה בסוד מאות, וע"כ הם ה' מאות שנה ומגיע לספירה הששית שהיא צדיק, דהיינו יסוד, להשקות את הגן, שהוא נפש יתירה, דהיינו המלכות.

(סד) נשמה דשלטא ביומין וכו': נשמה השולטת בימות החול על עבד ה', היא מכסא הכבוד, שהוא עולם הבריאה, הנקרא כסא הכבוד. כמו שהעמידוהו בעלי המשנה, כל הנשמות גזורות מתחת כסא הכבוד. והרוח השולט בימות החול על עבד ה', הוא מעבד המלך מטטרוין שבעולם היצירה, שהוא כולל ששה סדרי משנה, שה"ס שש ספירות שלו חג"ת נה"י שבהן הוא משנה לז"א, והוא שש (דפו"י דף כ"ט ע"א *) דף כ"ט ע"ב)